

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 16:25*
צאת השבת: 17:34
רבינו תם: 18:08
שבת שלום ועבורך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

בזכות נשים צדיקות

פנינה לנשמה

חז"ל אומרים כמה סיבות לכך שזכו ישראל להיגאל ממצרים: "שלא שינו שמם, לשונם, ולבושם, ולא דברו לשה"ר"... מספרים חז"ל "שאלו ישראל למשה רבינו: איך אנו נגאלים? אמר להם משה: הואיל וחפץ בגאולתכם אינו חפץ בחשבונכם ואינו מביט במעשיכם הרעים... אלא מדלג על ההרים... בזכות האימהות".

רואים בחז"ל שהיתה חיבה גדולה שחיבב הקב"ה לישראל עד שחפץ לגאול אותם תכף ומיד, ולא הסתכל על מעשי הרשעים שבהם, ונגלה בכבודו ובעצמו במצרים שהייתה מקום טומאה ועבודה זרה, כדי לגואלן. והכל מחמת רוב החביבות שהיו חביבין עליו ישראל באותה שעה.

נשאלת השאלה ממה היתה לקב"ה כל כך חביבות על ישראל? ואומרים חז"ל: אין חביב לקב"ה יותר מן הצניעות! וכל הניסים והנפלאות שהיה במצרים - עשרת המכות וגאולת מצרים וקריעת ים סוף, הכל בזכות צניעותם של ישראל ששמרו וגדרו עצמם במצרים! (שיחת הרה"ג אריה שכטר זצ"ל/ קונטרס "מה זאת עשה אלוקים לנו")

התחלתי ונשאתי...

הרפאים היו המומיב!!!

סבלתי מאוד מדלקות אוזניים חוזרות ונשנות. רופא משפחה, רופא אף אוזן גרון. ותרופות אנטיביוטיות לא עזרו!! לא נמצאה תרופה. אמרו לי: "יש לך פוליפ באוזן! יכול להיות שיצטרפו לעשות ניתוח להוציא אותו!"

הרופא א.א.ג ניסה להוציא את הפוליפ ולא הצליח!!! ואמר שזה מסוכן ויש לעשות CT ולראול איך אפשר להוציא את זה. קיבלתי קבלה להפסיק לשמוע רדיו ולהתחבר לקו הצניעות ובעקבות שמיעת סיפורי הישועות תיפתר לי הבעיה באוזן.

היום הרגשתי שיוצא לי גוש גדול מהאוזן! באותו רגע הייתה לי הרגשה פנימית שהישועה הגיעה והפוליפ יצא לבד. זה היה נראה מעבר להגיון ולטבע שיקרה דבר כזה. עשיתי בדיקת CT. ונאמר לי שאין כלום! נעלם!

לא רואים שום דבר באוזן!
הלכתי שוב לרופא אחרי בדיקת הCT והוא אמר שזה לא הגיוני!!!
איך דבר כזה יוצא לבד!!!
שהרי הרופא ניסה ולא הצליח!!!
אכן קורים ניסים מעל גדר הטבע

(קו הצניעות שלוחה 745)

פינת ההלכה

בגדים צמודים

בגדים צמודים אסורים בלבישה ואינם נחשבים כיסוי כלל וכלל מכיון שמבליטים את צורת הגוף ואיבריו. על בגדים אלו כתב הגרש"ז אויערבך זצ"ל שאשה הלובשת אותם הרי זו פריצות ועוברת על לאו דאורייתא של "לפני עיור לא תתן מכשול" מכיון שגורמת לאחרים שיכשלו על ידה בהרהורי עבירה ויעברו על "ונשמרת מכל דבר רע" דהיינו מכל דבר המביא לידי הרהור.

שאלה: איזה בגד נחשב בגד צמוד האסור בלבישה?

תשובה: מחובת הבגד לטשטש את צורת הגוף ואבריו בכל מצב בין בישיבה, הליכה, עליה במדרגות וכדומה, ובגד שאינו עונה על דרישה זו נקרא בגד צמוד האסור בלבישה.

קו הצניעות - קו הישועות : 073-3834050 הקישי #2448 ו-1
שתפי אותנו גם את כסיפור הישועה שלך לזכות הרבים
במייל: tzniutw@gmail.com

סיפור לשבת

סיפורים מרתקים על כבוד קדושת האדמו"ר ה'באבא סאלי' רבי ישראל אבוחצירה זי"ע"א

ה'באבא סאלי' הלב הבורע באש קודש סוחף בהתלהבותו את הגוף כולו בחינת "כל עצמותי תאמרנה", העומדים סביבו לא יכלו לנחש כלל מה מתרחש בלבו פנימה! למרות זאת, רבות פעמים, לבו המלא על גדותיו התרפק וסחף בהתלהבות את גופו עד כי כולו מזדעזע ורוגש, כי זוהי תפילה אמיתית!

בשובו של אביו כ"ק אדמו"ר רבי מסעוד אבוחצירה זצוק"ל מאחד ממסעותיו, הביא עמו סידור חדש ויקר ערך, שמלבד סידורו הנאה נדפסו בו כוונות ורמזים רבים. בנו, 'בבא סאלי', שהיה אז כבן תשע שנים, הציץ בסידור ומשזה מצא חן בעיניו ביקש מאביו, שיתיר לו להתפלל בו. השיב לו אביו רבי מסעוד: "דע לך בני, כי בעת שאני מתפלל בסידור, אינני מוציא את עיני ממנו ואת כל התפילה אני קורא בו מראשיתה ועד סופה. מקפיד אני, שלא להחסיר אות אחת ולא לדלג תיבה שלא אקרא מתוך הסידור. חושש אני שלא תתפלל בסידור כדרך שאני מתפלל בו, ואז הסידור יתבע אותי לדין, על שהוצאתי מרשותי ומסרתיו לידי מי שאינו נוהג בו בכל מנהגי התפילה שלי."

משהעתיר הילד בהפצרותו ונתן את הבטחתו, כי לא יעתיק את עיניו מן הסידור במשך כל התפילה, אזי לא רק שהרשה לו אביו להתפלל בו, אלא שעמד והעניק לו אותו במתנה גמורה. באותו סידור התפלל 'בבא סאלי' עד אחרית ימיו, תוך הקפדה יתירה לעמוד באותה הבטחה שבהסתלקותו מלאו לה שמונים וחמש שנים. מקורביו של האדמו"ר ה'בבא סאלי' העידו לימים, כי לעתים הבחינו בו שהיה חוזר על חלקים מסוימים מן התפילה, כשהוא מתנצל ומסביר, שהוא חושש שמא בטעות דילג על אות אחת שלא אמר אותה מתוך הסידור. (דרשו)

בלתי מורכב ממרוקו, ובעשרים שנותיו שהתגורר בארץ לא היה שנה שלא קיבל בדרך לא דרך אתרוג ממרוקו. לפעמים היה צריך להמתין עד לכניסת החג ממש בלי ידיעה מנין יבוא האתרוג ותמיד ברגע האחרון בא באורח פלאי שליח מיוחד, והביא לו אתרוג הדר שבהדר. גם ברגעים האחרונים לפני הגעת האתרוג לא הסכים לקבל אתרוג מסוג אחר, אלא היה בטוח שה' יעזור לו לא לשנות ממנהגו וכך היה.

בטח בבוראו בכל מאודו ובכל נימי נפשו. עובדה נוספת המעידה על

בטחונו בה', פעם בהיותו בנסיעה ארוכה באיזור מושלג, עשה נהגו חניית ביניים בתחנת דלק למנוחה קצרה. האדמו"ר ומשמשו נכנסו לחדר ההמתנה המוסק, והרעב החל להציק להם בלא שיהיה באמתחתם כל דברי מאכל. האדמו"ר הרגיע את המשמש הרעב שעוד מעט ימצא עבורם דבר מה. ולפתע נכנס אדם לחדר, ומסר למשמש שני תפוחים גדולים. האדמו"ר לקח לידו אחד מהתפוחים ובירך עליו בכוונה רבה, ולאחר מכן בקש את משמשו לצאת לקרא לאותו אדם כדי שיוכל להודות לו. המשמש לא מצא איש, ואף לא עקבות שיובילו לאף כיון, כשחזר לאדמו"ר, אמר לו, כנראה שזה היה אליהו הנביא, שבא למלאות את חסרונו.

ולעבדו בכל לבבכם

תפילה! האפשרות הניתנת ללב גדוש לקלס את בוראו! אצל האדמו"ר

מיום עמדו על דעתו דבק בבוראו בכל עוז, ולא הסיח את מוחו כלל מדבקות הבורא. עד כדי כך שדרגותיו העילאיות הגיעו לשיאים בלתי נודעים. כל מי שראה את האדמו"ר זצ"ל ה'באבא סאלי' או עמד בקירבתו, נוכח בעליל בדבקות לווהטת; הפרישות; הטהרה שאפפו אותו, ללא הפסק ולו-לרגע.

עובדה פלאית אירע עמו המעידה על דבקותו הגדולה – מסופר בספר "מאור ישראל" – היה זה כאשר יום אחד נסע לירושלים והתארח אצל אחד מבני משפחתו. מאוחר בלילה כאשר כל בני הבית נמו את שנתם, שמע בעל הבית קולו בבית שנמשכו זמן רב, היה זה כבר לאחר חצות, אך הוא לא התייחס אליהם. היה זה האדמו"ר ה'באבא סאלי' שחפש דבר מה בכל פינות חדרו אך לא מצא. מחדרו עבר לחדרים אחרים עד שהגיע גם למטבח, שם הסיט כלים וחפצים שונים, עד שמצא כלי שהיה עליו כעין דמות שתי וערב, בעזרת המשמש ניתן האדמו"ר את הכלי, ורק אח"כ חזר לחדרו, ועלה על מיטתו למנוחה קצרה, לפני עלות השחר.

בבוקר לאחר התפלה שאל האדמו"ר בחומרה את בעל הבית, האם לא שמעתם שום דבר בלילה? וסיפר לו האדמו"ר שלא מצאה נפשו מנוחה כשרצה לעלות על מיטתו, ולכן החליט לחפש בדירה שמא יש בדירה איזה דבר פסול עד שמצא את הכלי שהיה בו שתי וערב ושברו ורק לאחר מכן עלה על יצועו.

גם בטחונו בהשי"ת היתה באופן פלאי וכחד מקמאי, על כל צעד ושעל הוא הרגיש כי הקב"ה מלווהו ודואג לו, ואכן השי"ת מילא חסרונו, גם בזמנים קשים ביותר קיבל בצורה העל טבעית את כל מבוקשו שביקש מה'. דוגמא אחת מני רבות מגודל בטחונו הוא בקיום מצוות ד' מינים. האדמו"ר הקפיד תמיד לקחת רק אתרוג מוחזק

קוה אל ה'

להחזיר בילדינו את ידיעת האמת

אנו מצויים בדור של "עקבתא דמשיחא" – הילדים הקטנים מתמצאים בפלאי הטכנולוגיה ובקיאים בהם יותר מהמבוגרים, הם יודעים לפצח קודים מסובכים, שלמבוגרים אין בהם מושג כלל.. וכך הם חשים גדולים וחכמים- הם מסוגלים להזיז עניינים, להקליד, להדפיס... עולם השפע הקורץ עלול לסחוף אותם. האדמו"ר מגור, ה"אמרי אמת" זצ"ל, אמר "סיגריה תחילתה גאוה וסופה תאוה". ילד מתחיל לעשן כי הוא חש בזה – "אני גדול", אבל אח"כ הוא אינו יכול להיגמל מההרגל הרע הזה, והוא נעשה מכור ליצרו. וכך גם בתחומים אחרים. זוהי מצרים של דורנו...

תפקידנו להחזיר בהם כי כל העולם הזה הוא חושך, ורק "נר מצוה ותורה אור", זהו האור היחיד שמאיר את העולם. עלינו לספר להם כיצד הקב"ה הוציאנו ממצרים באותות ובמופתים וקרבנו להר סיני, ושם בקבלת התורה הקדושה, נהיינו סגולה מכל העמים.

אומרים חז"ל, כי ניסי הגאולה העתידית יהיו גדולים מניסי יציאת מצרים. ניסי הגאולה כבר התחילו, אבל עדיין איננו חשים בהם.

כך היה גם במצרים. היהודים לא חשו בניסים עד לרגעי הגאולה ממש. לאחר תשע מכות, לפני מכת בכורות, אנו אומרים "מצה זו – על שום מה?". התשובה: "על שום שלא הספיק בצקם של אבותינו להחמיץ, עד שנגלה עליהם הקב"ה וגאלם". הדבר תמוה, וכי עד אז לא נגלה עליהם? ! הלא בכל המכות היה גילוי שכינה אדיר, כל מכה היתה נפלאה מקודמה! אלא שגם לגילוי הגדול ביותר ניתן לא לשים לב, אם מתעלמים ממנו... הכל תלוי בנו, היכן המחשבות שלנו נמצאות. "קול דודי דופק" – הוא בפתח, אל נתעלם ממנו! הוא דופק, נפתח לו את הדלת לרווחה. הכל מסביב כבר מוכן, פשוט צריכים להיות מודעים לכך ולהיות ערוכים ומוכנים. הלא כבר מובטחים אנו: "בניסן נגאלו, ובניסן עתידין להגאל", במהרה בימינו. (אריה שאג)

נצור לשונך

מוסר השתדלות במידה

"רבי", תינה יהודי את מר ליבו לפני רבי מאיר מפרמישלאן זצ"ל, "עובד אני לפרנסתי מבוקר ועד ערב, אך עדיין איני מצליח לכלכל את בני משפחתי. אני עמל, טורח, מזיע ומתאמץ בזעת אפיים, ולחם - אין". "רבי יהודי", ענה לו רבי מאיר בחביבות, "אלמד אותך כיצד צריך לנהוג בהשתדלות לפרנסה. בפרשת השבוע כתוב 'ולכל בני ישראל לא יחרץ' – על כל אחד מישראל לדעת כי לא חריצותו הרבה היא זו שתפרנס אותו, אלא רק אם 'כלב לשונו'- שיהיה ליבו כלשונו, ולא ידבר אחד בפה ואחד בלב, רק אז – יצליח!" (תספר)

הלכה להוכיח ילד בפני שאר הילדים בגן

שאלה: במסגרת עבודתי כגננת, אני נאלצת לעיתים להעיר לילד על התנהגות שאינה נאותה, ולפעמים אף לגעור בו בחומרה. באחת הפעמים כשגערתי בילד, שמתי לב שמספר ילדים לעגו לו אח"כ בשל כך, והתמלאתי בייסורי מצפון שמא לא נהגתי כשורה, אף שמטרתי כשגערתי בו בפני הילדים היתה 'למען ישמעו וייראו'.

האומנם נכשלתי? איך אוכל לתקן זאת?

וכן – באילו מקרים מותר לי להוכיח ילד בפני יתר הילדים, ובאילו מקרים עלי להוכיחו בצנעה?

תשובה: בפסוק כתוב "הוכח תוכיח את עמיתך ולא תשא עליו חטא", כלומר לא תבייש אותו ע"י התוכחה שלך. לכן, אם צריך להוכיח ילד על מעשים לא טובים, יש לעשות זאת בצנעה. אולם, אם קיים חשש שילדים אחרים ילמדו ממנו, או אם כבר הוכיחו אותו כמה פעמים בצנעה והדבר לא הועיל – אזי אפשר להוכיח בפני יתר ילדי הגן.

בשני האופנים שמותר להוכיח ברבים – אין להגזים, ואין לבייש את הילד יותר מדי!

אם השואלת נהגה בהתאם להלכות שפירטנו לעיל – היא לא נכשלה, אבל עליה ללמד את הילדים שאסור ללעוג לשום ילד, ואף לילד שהגננת גערה בו. (משיב שלום)

שביבי אור

כי בחזק יד הוציאנו ד' ממצרים"

באחד מבתי החסידים ערך אחד המתפללים קידוש.
התעניינו המתפללים: על מה ולמה? סיפר להם: "אתמול
חציתי את הכביש ופגעה בי מכונית ובדרך נס יצאתי ללא
פגע, עושה אני קידוש של הודאה לה' יתברך על חסדו
הגדול שהצילני מיתה".
בשבת הבאה ערך מתפלל אחד קידוש משלו. שאלוהו: "גם
בך פגעה מכונית וניצלת בדרך נס."
השיב: "לא."
"– אם כן, על מה ולמה הקידוש?"
השיב: "כי כבר עשרות שנים אני חוצה את הכביש ומעולם
לא פגעה בי מכונית..."! (לקראת שבת מלכתא)

הגאון רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל, היה קובל ומיצר על כך
שאנשים יודעים להודות לה' על ניסיו וחסדיו שבפועל, אך
אינם מרגישים כל צרכם, ואינם מודים לה' על ניסיו וחסדיו
שעל דרך השלילה, כלומר, על הצרות והייסורים שנמנעים
מהם.
והוסיף ואמר: צא וראה, הלא אמרו חז"ל (אבות ה, ה):
"עשרה ניסים נעשו לאבותינו בבית המקדש", ומה היו
ניסים אלו? כולם על דרך השלילה: "לא הפילה אשה...
ולא הסריח בשר הקודש... ולא נראה זכוב... ולא ארע...
ולא כבו גשמים... ולא נצחה הרוח... ולא נמצא פסול...
ולא הזיק נחש ועקרב... ולא אמר אדם..."
ללמדך, שלא פחות משיש להודות על ניסים שבפועל, יש
להודות על ניסים שבאים על דרך השלילה – כאשר הכל
הולך למישרין ונמנעת רעה מן האדם.

חכמת נשים

כוחה של ברכה ועניית אמן

ברכת 'שהכל', וכרגיל – ביקשה מהילדים להתקרב,
התרכזה, הביטה בדף בו כתובות הברכות, ונערכה למעמד
הברכה. היא כבר החלה לומר 'ברוך' כשהדלת נפרצה, ואז
עצרה לרגע אחוזת הלב...
אבל לא יותר מרגע. תוך רגע התעשתה, ואין לדעת איך
ומנין נטלה את הכוחות, אבל היא פשוט המשיכה לברך,
בקול רם, 'ברוך אתה השם, אלוקינו מלך העולם, שהכל
נהיה בדברו'. את הברכה בירכה בכוונה כהרגלה, כאילו אין
שני שודדים חסונים ומאיימים עומדים במרכז המטבח, מול
עיניה העצומות למחצה...
והילדים, כהרגלם, פשוט ענו 'אמן'. קולני, תוסס, 'אמן'
כמו ש'אמן' צריך להיות. אין לדעת אם ענו אמן מתוך
תקווה לנס, אם הבינו את הסיטואציה, או שפשוט כך
התרגלו – לענות אמן רציני ואיכותי...
ולנוכח עניית ה'אמן' – הלא יאומן קרה:
השודדים החסונים שכנראה היו המומים, אולי נבהלו
מצעקת ה'אמן' ואולי מהעובדה שאיש לא נע ולא זע. מה
שבטוח – אימה וחרדה אפפו אותם, והם נמלטו מהבית
כלעומת שבאו!
לא יאומן, פשוט כך: שני השודדים לבטח טרחו לא מעט
כדי להיערך לשוד המתוכנן. הם הצליחו לפרוץ את החומה,
להיכנס הביתה, אף אזעקה לא צלצלה ואף פעמון לא
הרעיש. הם נכנסו בשעה שלושה, כשבעל הבית איננו, לבית
שיש בו לא מעט יהלומים ואבני חן אותם ביקשו לשדוד –
אבל ברכת 'שהכל' נהיה בדברו' פלוס אמן כראוי – הבריחו
אותם מהזירה, בלי שחוללו כל נזק!

באחת הדרשות שנשא הרב גרינוולד בבית הכנסת שבמרכז
העיר בואנוס איירס שבארגנטינה וחיזק את הציבור
באמירת ברכות בכוונה ועניית אמן. גם הרב ד' ובני
משפחתו השתתפו בדרשה, ושבו הביתה תוך קבלה עצמית
חזקה, לומר את הברכות כראוי, בכוונה, בהתלהבות, ותוך
הקפדה שמישהו יענה אמן – וישלים את כתר הברכה.
תקופה ארוכה חלפה, כשבני הבית כמעט התרגלו לאמירת
הברכות בכוונה. 'כמעט' אמרנו, ולא בכדי, שכן אמת ויציב
שאמירת הברכות כראוי כבר הפכה לשגרה, אך מאז
הקבלה – לא היו שם ברכות 'רגילות'. לכל ברכה נלוותה
משמעות, כל ברכה זכתה בכבוד, כל ברכה נאמרה בכוונה,
כל ברכה היתה רגע מרגש ונפלא!
ואז, בשעת ערב שגרתית ורגילה, התחוללה דרמה בבית:
לפרנסתו, עוסק הרב ד' במסחר ביהלומים. השכונה בה הוא
מתגורר אינה רחוקה משכונות פשע, ולכן הקיף את הבית
בחומה בצורה, רישת את הסביבה במצלמות משוכללות,
קבע אזעקות בכל שער וחלון, ולא נחה דעתו עד שהבית
חובר למוקדי אבטחה שונים. הבית של משפחת ד' היה
מבצר לכל דבר, אבל ברגע הזה – דבר לא עזר:
בשעת ערב שגרתית, שעה שהאם מטגנת חביתות לילדים
הסועדים ארוחת ערב, לפתע פתאום נפרצה הדלת באבחה
עוצמתית, ושני שודדים בריאי בשר וגבוהי גוף, עטויי
רעלות שענייים אכזריות ניבטות מחוריהן, פרצו אל תוך
הבית בצווחות מקפיאות דם, כשאקדחים נוצצים מבין
זרועותיהם החסונות.
הילדים קפאו במקומם אחוזי שיתוק, והאם –
אמם, רגע קודם, ניגשה אל מכשיר ה'מיני בר' ומזגה
לעצמה כוס מים קרים לשתייה. עתה, היא עמדה לברך את

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' חיים חתנתו בן ביה ז"ל
נלב"ע ג' סיון תשס"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מזל בת סוליקה ז"ל
נלב"ע י"ח אלול תשע"ח
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ד' עמרם בן פרחא ז"ל
נלב"ע י"ד שבט תשע"א
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

רחל בת תמו ז"ל
נלב"ע ד' טבת תשס"ג
ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

ר' רוד בן רחל ז"ל
נלב"ע ט"ז אלול תשד"מ
ת.נ.צ.ב.ה